

den er lidt mere eller mindre fin, naar kun Sikkerheden er tilstrækkelig til til enhver Tid at tjene som Garanti for, at det Vederlag, der skal ydes, virkelig bliver ydet, og der vil jeg dog spørge, om ikke f. Eks. danske Kreditforeningsobligationer frembyde lige saa god Sikkerhed, fuldkommen god Sikkerhed for, at Renten bliver betalt? Det er altsaa slet ingen Fordel, at Tiendeereren har det fine første Pant for sin Ydelse. Han har akkurat den tilsvarende Sikkerhed, lige saa god Sikkerhed, lige saa fuldstændig betryggende Sikkerhed, hvis han har sin Kapital anlagt i Kreditforeningsobligationer.

Man siger dernæst, at den Basis, hvorpaa Tiendeafløsningen nu skal foregaa, de sidste 10 Aars Kapitelstakster, er usædvanlig lav. Ja vel, det er tilsyneladende ogsaa rigtigt, de sidste 10 Aars Kapitelstakster ere ganske sikkert lavere end den foregaaende Aarrække. Men hvad beviser det? Aldeles intet, medmindre man kunde godtgøre, at Kapitelstaksten gik i en stadig regelmæssig Bølgegang op og ned, men saaledes er det jo slet ikke. I en lang Aarrække have Kornpriserne — det vide samtlige ærede Medlemmer, der ere Landmænd — været Genstand for en stadig, om end ikke stærk, saa dog stadig, næsten uafbrudt Nedgang. Og hvem borger for, at de næstfølgende 10 Aar ikke ville udvise akkurat det samme Resultat, altsaa en fortsat Nedgang? Jeg tror, at man kunde uden at risikere stort udsætte en Præmie for den, der kunde paapege ud af Verdensmarkedets Tilstand et Bevis for, at Kornpriserne i den nærmeste Fremtid ville stige. Jeg tror, at man kunde trøstigt udsætte en betydelig Præmie derfor, jeg tror ikke, det vilde være muligt at finde noget som helst fornuftigt Argument for, at noget som helst saadant vil ske, tværtimod har jeg den Anskuelse — jeg tror, mange dele den — at der er langt, langt større Sandsynlighed for fortsat Nedgang i Kornpriserne, og jeg kan gerne tilføje, skønt det ikke vedkommer Sagen, at jeg tror, vi kunne være glade ved, at noget saadant er i Udsigt. Jeg tror, vi ere komne derhen, at jo lavere Kornpriser vi have, jo bedre tror jeg, det er for vort Lands Befolkning fra øverst til nederst, ikke mindst for Landmændene, saa længe vel at mærke vi kunne bevare det gode og sikre Marked for vore forædlede Landbrugsprodukter, som vi have haft hidtil. Kan det blot opretholdes, saa er jeg af den Anskuelse, at saa kunne vi kun ønske, at Kornpriserne stadig ville gaa ned, om

ikke med stærke Skridt, saa dog gaa nedad til Fordel for en stor Del af vort Samfund, nemlig den ubemidlede Del.

Man siger saa endelig, at vel er det muligt, at Kornpriserne og dermed Kapitelstaksterne kunne være udsatte for at falde yderligere, men siger man: Pengenes Værdi kan ogsaa dale. Ja, ogsaa det er jo rigtigt, ogsaa deri kan man maaske have nogen Mulighed for at faa Ret en Gang i Tiden, men heller ikke det er der synderlig Udsigt til nu. Det er jo dog en Kendsgerning, at i de sidste Par Menneskealdere har den her i Landet almindelige Rentefod været, hvad den nu er, nemlig 4 pCt. Det er vist ganske ubestrideligt, naar man bortser fra nogle ganske korte Perioder, deriblandt en Periode i Halvfemserne, som vore Kreditforeninger med stor Dygtighed — det skal jeg villig give dem Anerkendelse for — benyttede til at tilvejebringe en Konvertering netop i nogle Aar, da Rentefoden omkring i Verden var usædvanlig lav. Men den Tid er forlængst forbi, og jeg tror ikke, der er stor Sandsynlighed for, at Pengenes Dalen skal kunne motivere den urimelig høje Pris, man nu vil betale for Erhvervelsen af Tienderne. Jeg vil snarere tro det modsatte, medmindre der skulde ske et eller andet ganske uforudset, f. Eks. at der blev fundet hist eller her et eller andet Sted i Verden saa rigelige Guldlejer, at Guldet i hidtil uanet Grad strømmede ud over Verdensmarkedet; ja, saa var der Mulighed for en Dalen af Pengenes Værdi i alt Fald momentant, men jeg tror heller ikke det gaar at føre det i Ilden som Forsvar for den særlig høje Afløsningssum, man vil give Tiendeererne. Jeg har derfor ikke kunnet undlade at stille det under Nr. 1 fremsatte Forslag, der endogsaa efter min Mening er alt for moderat, men jeg har ikke turdet gaa længere, idet der dog er et Gran af Sandsynlighed for, at man kunde komme ned fra 25 Gange til 23 Gange, eftersom det vides, at der i det andet Ting her oven over har været ikke ganske ringe Stemning for at gaa til en saadan Ændring. Ellers vilde jeg, som jeg har sagt i denne Sal tidligere, naar vi have haft Tiendeloven til Behandling, anse 20 Gange Netto, altsaa 21 Gange inklusive Skatten for et passende Vederlag, men jeg har ikke ment, at det var rigtigt at gaa saa langt, idet jeg paa Forhaand vidste, at der slet ingen Udsigt var til at faa det gennemført.

Sammen med dette Forslag under Nr. 1 hører Ændringsforslaget til § 2